

“Một trăm thẳng đàn ông không bằng cái mông đàn bà.”

Có lần, một ông Mỹ già đến gõ cửa nhà tôi để giảng đạo, Ông này theo đạo Jehova Witness. Đạo này tuyệt đối tin ở Kinh Thánh. Thành ngữ đầu môi của họ là: “Đúng như Thánh Kinh.” Muốn chứng minh một việc gì, họ cứ dờ Kinh Thánh ra là hết cãi. Giảng đạo cho tôi nghe nhiều lần, tình cảm giữa tôi và ông mỗi ngày mỗi thân mật hơn và xem nhau như bạn. Ông tuy đã già lụ khụ nhưng máu tếu đầy mình.

Thời kỳ ông George Bush còn làm Tổng Thống, lần nào giảng đạo xong, từ giã ra về, ông đều dặn tôi:

- “Mỗi đêm cầu nguyện, nhớ cầu nguyện cho Tổng Thống Bush nhé Van.”

Biết ông là đảng viên đảng Cộng Hoà nên tôi gật đầu. Đến lúc ông Bush bị ông Clinton đá nhào, mỗi lần giảng đạo xong ông lại dặn:

- “Mỗi đêm nhớ cầu nguyện cho bà Hillary Clinton nhé Van.”

Lần này tôi ngạc nhiên, hỏi lại ông ta:

- “Ông là đảng viên đảng Cộng Hoà, ông kêu tôi cầu nguyện cho Tổng Thống Bush thì còn nghe được. Nay ông lại kêu tôi cầu nguyện cho vợ của một Tổng Thống đảng Dân Chủ là sao?”

Ông ta lắc đầu nhìn tôi ra vẻ thất vọng:

- “Chuyện như vậy mà mày cũng không hiểu. Lúc ông Bush làm Tổng Thống thì Dan Quayle làm Phó Tổng Thống, chứ potato số ít đổi ra số nhiều, đưa con nít lộp một còn đánh vắn đúng, thế mà ông Phó Tổng Thống làm tài khôn sửa lại trật lất. Nếu mày không cầu nguyện cho ông Bush, lỡ ông chết thì Dan Quayle làm sao điều hành được nước Mỹ. Còn bây giờ ông Clinton làm Tổng Thống, chuyện nhỏ, chuyện to gì ông ta cũng hỏi ý kiến vợ, lỡ bà vợ chết rồi ông ta sẽ hỏi ai đây?”

Con người có nhiều máu tếu như vậy nhưng khi ở bên cạnh vợ lại ngoan ngoãn như con mèo con, không dám cười lớn tiếng. Có một lần tôi cắc cớ đem câu 22, 23, 24 trong chương 5 của sách Ê-phê-sô, đã được trích dẫn ở trên, ra đọc. Đọc xong tôi hỏi:

- “Trong gia đình ông, ai là bót?”

Nghe tôi hỏi, mặt ông già đang vui chợt thoáng buồn.

Ông trả lời:

- “Tao nghĩ không cần hỏi, chắc mày cũng biết. Thì vợ tao chứ ai.”

- “Như vậy cách sống của các ông đúng hay Kinh Thánh đúng?”

Ông bạn già trả lời một cách buồn rầu:

- “Kinh Thánh thì đúng trăm phần trăm rồi. Tại cách sống của mình sai”.

Tôi lên lớp:

- “Biết sai thì phải sửa”.

- “Sửa bằng cách nào?”

Tôi trả lời:

- “Làm một công cuộc cách mạng giải phóng đàn ông.”

Ông bạn già lắc đầu nguây nguây:

- “Khó còn hơn lên Thiên Đàng mày ạ nhưng đàn ông Mỹ chúng tao sợ vợ, đâu phải do lỗi của chúng tao”.

Tôi ngạc nhiên, hỏi:

- “Vậy lỗi của ai?”

- “Của ông Adam mày ạ. Thế giới ngày xưa mới chỉ có hai người, thế mà ông đã sợ bà rồi. Chỉ có trái cây “biết điều thiện và điều ác”, Chúa đã cảnh cáo là không nên ăn mà bà cũng bẻ ăn. Ăn rồi bắt Adam cùng ăn.

Ông sợ quá cũng đớp theo. Việc ấy đã gây ra bao nhiêu điều rắc rối đến đời con cháu. Phải chi lúc bà Eve vừa thò tay định bẻ trái cấm, Adam nện cho bà vài thoi thì giờ này chúng mình đâu có khổ.”

Ông bạn già thờ dài, nói tiếp:

- “Mày thấy tao siêng đi giảng đạo vì ra ngoài vui hơn. Ở nhà bà cầm nhàn hoài, nhức đầu quá. Đi ra, đi vào nhìn mặt bà riết rồi tao muốn đau”.

Tôi hỏi:

- “Thế sao không nện cho bà vài thoi để bà hết cầm nhàn?”

- “Mày đừng có xúi dại. Thời đại của ông Adam, cóc có cảnh sát mà ông cũng đâu

dám nện bà. Còn trên nước Mỹ này mà đánh vợ thì cảnh sát nó còng tay cho”.

Bị tôi quần cho một chập, ông bạn già nổi nóng, hỏi:

- “Thế trong gia đình mày, ai là bót?”

Tôi vỗ ngực một cách hùng dũng, đáp:

- “Thì ta đây chứ ai”.

Ông bạn già phục lăn, nói:



- “Tao cũng biết đàn bà Việt Nam rất ngoan, hiền và giỏi chiều chồng.”

Vừa nói tới đây, ông bạn Mỹ già lăm cầm cửa tôi bỗng khựng lại rồi đập tay xuống bàn, cười rộ, nói:

- “Ha. . .ha. . . mày là thằng xạo! Mày đâu có vợ. Tài cán như mày làm gì kiếm được một bà vợ mà sợ ha ha. . .”.

Nói xong ông bạn già phú lỉnh.

Đàn ông Mỹ sợ vợ đã quen nên ít khổ. Tránh sự tử chẳng xấu mặt nào. Còn đàn ông Việt Nam, một thời từng là vua, là bót trong gia đình, chưa quen một cổ đôi ba tròn. Ở sở sợ xếp, về nhà sợ vợ. Mới chỉ hai mươi năm lưu vong, mặt mày tên nào, tên này đâm ra ngờ ngác.

Tôi có một thằng bạn cũng chẳng thân tình cho lắm. Chuyện thật trăm phần trăm. Mẹ người bạn muốn nó bảo lãnh sang Mỹ, lệnh bà không cho nên nó cóc dám lãnh bà già sang. Đúng là:

- “Nóc nhà xa hơn chợ, l... vợ quý hơn mả cha”.



Một hôm, tôi đến chơi, thằng bạn ra mở cửa mà hai bàn tay còn ướt mềm. Tôi hỏi:

- “Mày đang làm gì vậy?”.

- “ Rửa chén.”.

- “ Còn vợ mày đâu?”.

Nó đưa một ngón tay lên miệng suyt lia lia:

- “Nói nhỏ nhỏ, bà đang ngủ.”.

- “Ý, mẹ ơi! Mười một giờ trưa rồi mà còn ngủ?”.

- “Tại đêm rồi, bà thức gần đến sáng, xem phim Xóm Vắng. Tiên sư thằng Tăng Hắng (Tần Hán) nó phá gia cang tao.”.

Tôi bật cười, nói:

- “Thì để bà dậy, bà rửa. Mày cày đến hai gióp, về nhà còn phải rửa chén?”.

Thằng bạn cười như mếu:

- “Bà không rửa thì mình phải rửa. Mẹ kiếp! Lỡ mua cái nhà, bây giờ phải cày trả nợ. Không lo cày, mất nhà thì cũng có thể mất vợ như chơi.”.

Mặt thằng bạn chảy dài ra, buồn hiu hắt như lúc Lưu Bị thua Tào Tháo, khiến tôi cũng tủi lòng. Nhìn cặp mắt đỏ hoe của thằng bạn, không phải vì muốn khóc mà vì thiếu ngủ, tôi thấy cần phải rút lui để nó nghỉ ngơi.

Qua cuộc biển dâu, địa vị thằng đàn ông cũng đổi thay theo vận nước. Như một triết gia, tôi cho tay vào túi quần, mặt ngẩng nhìn trời, cất tiếng ngâm nga:

Đau đớn thay phận đàn ông

Lời rằng phận bạc, lời chung ấy mà.

Trần Phong